

Paavalin Ensimmäinen kirje korinttilaisille 10

Turhaa käräjöintiä ja muuta vakavaa vääryyttä

1.Kor. 6:1-11

Tervetuloa kuuntelemaan Alusta alkaen -ohjelmaa. Käsittelemme Paavalin Ensimmäistä korinttilaiskirjettä, tällä kerralla sen kuudennen luvun alusta alkaen.

Edellä olemme kuulleet, että kirjeen keskeisenä teemana on Paavalin huoli perustamastaan Korintin seurakunnasta. Sen keskuudessa esiintyi hajaannusta ja puoluehenkeä. Jotkut seurakuntalaisista olivat paisuneet pöyhkeiksi, kuvitellen olevansa muita viisaampia ja hengellisempiä. Heillä oli riitoja myös siinä, ketä saarnamiestä he kannattivat auktoriteettinaan.

Edellisessä luvussa Paavali alkoi nostaa esiin konkreettisia esimerkkejä siitä, miten tämä ilmeni Korintin seurakunnassa. Ensimmäiseksi hän otti esiin sen, että Korintin seurakunnassa suvaittiin siveettömyyttä, vaikkapa sitä, että eräällä seurakuntalaisella oli seksisuhde isänsä vaimon kanssa.

Käräjille veljeä vastaan?

Tässä luvussa nostetaan esiin toinen Paavalin mielestä epäilyttävä asia; nimittäin se, että kristityt kävivät toisiaan vastaan oikeutta käräjillä.

Kun teidän keskuudessanne jollakin on riita-asia toisen kanssa, kuinka hän julkeaa viedä sen pakanoiden ratkaistavaksi? Miksi hän ei jätä sitä pyhien ratkaistavaksi? Ettekö tiedä, että pyhät tulevat kerran olemaan maailman tuomareina? Jos te saatte tuomita maailmaa, ettekö muka kelpaa tuomareiksi vähäpätöisissä asioissa? Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan enkeleitäkin – kuinka emme sitten voisi ratkaista tämän elämän asioita? Mutta kun teillä on riitaa maallisista asioista, te otatte tuomareiksi sellaisia, joille seurakunnassa ei anneta mitään arvoa. Saisitte hävetä! Eikö omassa joukossanne ole yhtäkään viisasta, joka pystyisi ratkaisemaan kahden veljen välisen riidan? Veli siis käy oikeutta veljeään vastaan, ja vielä epäuskoisten edessä! Jo se, että yleensä käräjöitte keskenänne, on teille tappioksi. Miksi ette ennemmin kärsi vääryyttä? Miksi ette ennemmin anna riistää itseltänne? Ei, te itse teette vääryyttä ja riistätte muilta, jopa omilta veljiltänne (1. Kor. 6:1-8).

Tämän nuhtelun taustalla on se, että joku Korintin seurakuntalaisista oli haastanut toisen seurakunnan jäsenen oikeuteen jossain melko vähäisessä riita-asiassa. Se oli Paavalin mielestä paha asia, sillä se rikkoi sitä vastaan, mitä on seurakunnan identiteetti Jumalan perheväkenä. Vähäiset riidat olisi pitänyt sopia perheen sisällä eikä revitellä niillä

ulkopuolisten edessä. Sellainen rikkoi Kristuksen perheväen yhteyden ja teki seurakunnasta ulkopuolisten silmissä epäuskottavan.

Tämä on sikäläkin ymmärrettävää, että tuon ajan roomalaisessa yhteiskunnassa oli tapana, että esimerkiksi ammattikillat ratkaisivat omien jäsentensä väliset siviilioikeudelliset asiat omassa piirissään. Sellainen ei ollut mahdollista vakavissa riita-asioissa, eikä Paavali tässä viittaa sellaiseen.

Lisäksi on huomattava, että tuohon aikaan roomalainen oikeusjärjestelmä oli melko korruptoitunut. Lahjuksilla sai omalle näkökannalleen ymmärrystä. Ehkä siksi Paavali viittaa oikeusistuimen tuomareihin henkilöinä, ”joille ei seurakunnassa anneta mitään arvoa”. Myös puoluekliikit hallitsivat oikeudenkäyttöä. Lisäksi oikeudenkäynti ja puolustusasianajajat olivat niin kalliita, että vain yläluokalla oli varaa kunnolliseen oikeudenkäyntiin. Ehkä siksi Paavali sanoo käräjöinnistä: ”Te teette vääryyttä ja riistätte muilta, jopa omilta veljiltänne”.

Kaiken tämän vuoksi Paavali kehottaa Korintin seurakunnan jäseniä siihen, että he valitsisivat keskuudestaan jonkun fiksun seurakunnan jäsenen, joka selvittelisi vähäpätöiset riidat, jotta niiden takia ei tarvitsisi mennä maalliseen oikeuteen. (Ajatus siitä, että veljekset käräjäivät toisiaan vastaan, oli kauhistus roomalaisessa ajattelussa yleensäkin. Esimerkiksi Plutarkhos piti sellaista suorastaan perkeleellisenä).

Lisäksi Paavalilla on sellainen perustelu, että ”pyhät tulevat kerran olemaan maailman tuomareina”, jopa langenneiden enkeleiden tuomareina. Tuon ajatuksen Paavali oli saanut Danielin kirjasta (7:21-22) ja muusta juutalaisesta apokalyptiikasta. Korintin seurakuntalaisten oikea identiteetti Kristuksen lunastamina ihmisinä oli se, että he ovat juuri noita pyhiä! Heidän tuli elää tuo identiteettinsä todesta eikä riidellä heitä vähäisemmän instanssin edessä vähäpätöisistä asioista.

Tarkoittaako tämä Raamatun kohta nyt sitä, että kristitty ei saisi vedota maalliseen tuomioistuimeen? No ei varmasti tarkoita. Paavali ei kehota Korintin kristittyjä perustamaan omaa kirkollista oikeusistuintaan. Hän puhuu ”vähäpätöisestä asiasta”, sellaisessa, joka voitaisiin ratkaista omassakin porukassa.

Mitä tuollaiset voisivat nykyisin olla? Ehkä jotain pientä riitaa kahden seurakuntalaisen välillä; ehkä ilkeää sanaa, josta voisi päästä sovintoon ilman kunnianloukkaussyytettä; auton kolhaisua, yhdessä perityn kesämökin käyttöä, onhan näitä – sellaisia riitoja ja väärintekemisiä, joita veljekset ja sisarukset toisilleen silloin tällöin tekevät, mutta eivät silti lähde niistä käräjoimään, vaan sopivat asian vähemmän dramaattisilla tavoilla – jos ovat yhtään viisaita ja arvostavat yhteyttään veljeksinä tai sisaruksina.

Lista autuuden vaarantavasta elämäntavasta

On siis väärä, että kristitty vahingoittaa seurakuntaa käymällä oikeutta toista kristittyä vastaan vähäpätöisessä asiassa. Tästä Paavali päätyy kirjoittamaan siitä, mitä ”väärä tekeminen” laajemmin ottaen on.

Ettekö tiedä, että väärä tekijät eivät saa omakseen Jumalan valtakuntaa? Älkää eksykö! Jumalan valtakunnan perillisiä eivät ole siveettömyyden harjoittajat eivätkä epäjumalien palvelijat, eivät avionrikkoajat, eivät miesten kanssa makaavat miehet, eivät varkaat eivätkä ahneet, eivät juomarit, pilkkaajat eivätkä riistäjät. Tällaisia jotkut teistä olivat ennen, mutta nyt teidät on pesty puhtaiksi ja tehty pyhiksi ja vanhurskaiksi Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä ja Jumalamme Hengen voimasta (1. Kor.6: 9-11).

Nyt on siis kyse sellaisesta elämäntavasta, joka vaarantaa taivaaseen pääsyn: ”väärä tekijät eivät peri Jumalan valtakuntaa”. Tämä käy ilmi viimeisellä tuomiolla. Vasta silloin se on ilmeistä, mutta Paavalin mukaan Korintin seurakuntalaisten piti tietää asia jo nyt. Hän oli sen heille opettanut, perustaessaan Korintin seurakunnan joitain vuosia aiemmin. Hän oli opettanut heille, että kasteessaan ja uskossaan Kristukseen he olivat saaneet uuden elämän, uuden identiteetin, joka kutsui ja velvoitti heitä radikaaliin elämäntapojen muutokseen.

Korinttilaiset olivat alkaneet lipsua tästä opetuksesta. Ehkä siksi, että he kuvittelivat olevansa niin hengellisiä ja kypsiä kristittyjä, että he ymmärsivät paremmin ja aistivat sisäisesti, mikä on hyvää. Sitä vasten Paavalin opetukset eivät tuntuneet niin kovin tärkeiltä, ainakaan kaikista. Siksi Paavali kehotti ja nuhteli: ”Älkää eksykö!”

Seuraavaksi Paavali antaa kymmenen synnin listan, jolla hän kuvaa sitä, mitä käsitteen ”väärä tekijät” alle ainakin kuuluu:

- siveettömyyden harjoittajat (*pornoi*)
- epäjumalien palvelijat (*eidoololatrai*)
- homosuhteiden ”pehmeät” osapuolet (*malakoi*)
- miesten makaajat (*arsenenokoitai*)
- varkaat (*kleptai*)
- ahneet (*pleonektai*)
- juomarit (*methysoi*)
- pilkkaajat (*loidoroi*)
- riistäjät (*harpages*)

Paavalin tarkoittamat väärä tekijät voidaan ehkä jakaa kolmeen ryhmään. He tekevät väärä tekemistä seksuaalisesti (*pornoi*, *arsenenokoitai* ja *malakoi*) tai taloudellisesti (*kleptai*,

pleonektai ja *harpages*), alkoholia väärinkäyttämällä (*methysoi*) tai uskonnollisella vääryydellä (*eidoololatrai* ja *loidoroi*).

(Suomalaisessa v. 1992 käännöksessä on lueteltu vain yhdeksän vääryyttä. Tämä johtuu siitä, että sanaan ”miesten kanssa makaavat miehet” on yhdistetty kaksi Paavalin käsitettä *arsenekoitai* ja *malakoi*, jotka tarkoittavat homoeroottisen suhteen ”aktiivista” ja ”passiivista” osapuolta).

Entinen identiteetti – uusi identiteetti

Paavali kirjoitti: ”Tällaisia jotkut teistä olivat ennen.” Eivät kaikki Korintin seurakunnan jäsenet olleet olleet tuollaisia, mutta jotkut olivat. Mutta kaikki he olivat saaneet uudistua kasteen ja Jeesukseen uskomisen kautta: ”teidät on pesty puhtaiksi ja tehty pyhiksi ja vanhurskaiksi Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä ja Jumalamme Hengen voimasta.” Entinen elämäntapa oli jäänyt taakse ja uusi identiteetti oli tullut sen tilalle.

Toisaalla Paavali kirjoittaa tästä tällä tavalla:

Jokainen, joka on Kristuksessa, on siis uusi luomus. Vanha on kadonnut, uusi on tullut tilalle! Kaiken on saanut aikaan Jumala, joka Kristuksen välityksellä on tehnyt meidän kanssamme sovinnon ja uskonut meille tämän sovituksen viran. Jumala itse teki Kristuksessa sovinnon maailman kanssa eikä luenut ihmisille viaksi heidän rikkomuksiaan; meille hän uskoi sovituksen sanan. Me olemme siis Kristuksen lähettiläitä, ja Jumala puhuu teille meidän kauttamme. Pyydämme Kristuksen puolesta: suostukaa sovintoon Jumalan kanssa. Kristukseen, joka oli puhdas synnistä, Jumala siirsi kaikki meidän syntimme, jotta me hänessä saisimme Jumalan vanhurskauden. (2. Kor. 5:17-21)

Kristuksen ihmiskunnalle tuoma sovinto Jumalan kanssa merkitsee sitä, että rikkomuksia ei enää lueta viaksi. Sitä tarkoittaa vanhurskauttaminen. Kyse ei kuitenkaan ole pelkästään syntien anteeksiantamisesta, vaan uudesta elämästä, uudesta identiteetistä Kristuksessa. Sitä tarkoittaa tuo nyt käsiteltävässä tekstissä oleva lupaus: ”Tällaisia jotkut teistä olivat ennen, mutta nyt teidät on pesty puhtaiksi ja tehty pyhiksi ja vanhurskaiksi Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä ja Jumalamme Hengen voimasta.”

Tuo uusi luomus ei vielä tässä elämässä tule täydelliseksi kenessäkään kristityssä. Meihin jää edelleen syntiä, ja siksi me voimme langeta ja lankeammekin tuollaiseen ”väärintekemiseen”, jota Paavali syntilistassaan kuvaa. Tai sitten muihin synteihin. Me voimme myös harhautua kuvittelemaan, että ei noissa mitään vääryyttä tai Jumalan tahdon vastaisuutta ole. Juuri siksi Paavali sanoi korinttilaisille: ”Älkää eksykö”.

Meillä kaikilla syntisillä on Jeesuksen antaman uhrin takia mahdollisuus palata takaisin. Palata siihen kasteen ja uskon meille lahjoittamaan vanhurskauteen ja uudistumiseen eli siihen, että meidät on ”pesty puhtaiksi ja tehty pyhiksi ja vanhurskaiksi Herran Jeesuksen

Kristuksen nimessä ja Jumalamme Hengessä.” Siitäkin huolimatta, että kyllä me siitäkin edelleen tulemme lankeamaan. Palataksemme taas takaisin.

Mutta anteeksisaaminen ei ole mahdollista, että kristitty pysyy siinä, mikä on ”vääryyden tekemistä” ja sanoo itselleen ja Jumalalle, että se on uskoni ja identiteettini mukaista. Jos niin tekee, silloin Paavalin mukaan joutuu uskossaan haaksirikkoon ja eroon Kristuksesta. Silloin ei nimittäin enää tarvitse synneilleen sovittajaa, koska ajattelee, että eivät ne mitään syntejä olekaan.

Juuri tällaiseen tilanteeseen Paavali minun mielestäni kirjoitti kirjeensä. Jotkut korinttolaisista kuvittelivat, että heillä oli lupa elää siten, kuin heistä tuntui hyvältä – sen perusteella, että he olivat niin viisaita ja kypsiä kristittyjä, että kykenivät ymmärtämään asiat Paavalia paremmin. Siksi hän kirjoitti heille: ”Älkää eksykö. Ettekö tiedä - - ”

Ensi kerralla saamme kuulla tälle Paavalin nuhtelulle jatkoa. Silloin hän tarttuu erääseen Korintin seurakuntalaisten viljelemään sloganiin eli tähän: ”Kaikki on minulle luvallista”. Hän osoittaa, että se on ihan totta. Mutta korinttilaiset olivat ymmärtäneet sen väärin.